

Медовий тиждень

Євген Дудар

З щоденника молодожона

День перший. Ура! Я одружився. Я маю жінку. І жінка має мене. Ми обоє маємось. Боже! Яка ти розумна істота, що створив жінку!

День другий. Прекрасно! Бо!

День третій. Її рука в моїй руці. Здається, ми одне без одного існувати не можемо.

Ганнуса каже: "Милий".

Я кажу: "Рідна".

Вона питає: "Кохаєш?"

Я відповідаю: "Навіки..."

День четвертий. Ганнуса надула губки:

— Мені снилося, що ти знайшов вродливішу, а мене кинув.

Мене стьобнуло по серцю:

— Дурненька моя! Ти ж бачила, які красуні бігали за мною, а я обрав тебе...

Її наче вкусила оса:

— За мною не менше бігало, а я дурна...

— Що-о-о?! Ти каєшся?

Я не міг ніяк зупинити в собі шквал обурення. Тому спочатку з'їв цигарку, потім міцно зціпив зуби, глибоко зітхнув і стояв, як скульптурний портрет ображеного.

Ганнуса зрошувала сльозами подушку.

День п'ятий. Вона потопала в моїх обіймах. Я шукав своїми вустами її вуста.

— Які ми дурні! Чого сварилися? Ми ж не можемо одне без одного.

— Бо ти сама почала. Раз уже одружились, нічого аналізувати: було, не було, краще, гірше...

Вона вислизнула з моїх обіймів.

— Про кращих ти почав сам.

— Взагалі, почала ти. А я...

— Ну, ти ж казав...

Вона взяла цигарку, встромила в свої надуті губки.

— Що ти робиш?

— Курю. Ти ж ходив з кікіморою, яка курила...

— Та облиш ти...— я хотів відібрати в неї цигарку, але вона крутнулась і вдарилась рукою об шафу.

— Так жити, то краще вмерти! — крикнула вона й кинулась до ванни.

Я за нею:

— Відчини! Що ти надумала? Ти ж знаєш, що я тебе люблю. Тільки тебе. Єдину! Відчини! Навіщо я маю ламати двері...

Вона мовчала. Я пригадав, що з кухні до ванни є віконечко. Ускочив на кухню.

Поставив табуретку, на табуретку відро. Став на нього й краєм ока зазираю в ванну. Стоїть. Притулила вуха до дверей і слухає, де я.

Я тихо відчинив віконце. Просунувся в нього і... втративши рівновагу, з гуркотом полетів на підлогу. На мене, як дзвенюча шрапнель, посипались тарілки, ложки — все, що було на полиці.

Вона прибігла:

— Боже! Що з тобою?!

Я мацнув рукою по лицю. Рука була в крові. Я заплющив очі й застогнав.

— Мирончику! — скрикнула перелякано вона й кинулась до мене, — Милий мій. Розплющ очі. Чуєш! Я люблю тільки тебе...

Я думаю: ще трішки її полякаю, а потім розплющу...

День шостий. Ми прокинулись пізно. Ганнуса гладила рукою моє травмоване обличчя. Туркотіла:

— Бідненький мій. Так ударився...

— А ти добре злякалась?

— Я-а-а? Нітрішки.

Її рука сповзла з мого лица. Я відчув наближення бурі. Тому встав, зібрався, пішов з дому. Прийшов пізно ввечері. З того й почався день сьомий. Точніше ніч. Отже:

Ніч сьома.

— Де ти був?

— Так собі ходив. (Я був у її мами. Але, думаю, казати не буду. Хай трохи помучиться).

— Та-а-ак собі...— Вона впала обличчям у подушку. Довго шморгала носом. Потім на всю кімнату: — Бу-у-у! Я не витерплю цього. Я краще загину...

Зірвалася з ліжка. Почала швидко ходити по кімнаті. Зупинилася перед дзеркалом. Довго дивилась на себе. А тоді знову як заверещить:

— Мамо! Мамо! Рятуй мене, мамочко!

Я до неї. В оберемок. На ліжку.

— Мила моя, заспокойся. Чуєш! Я був у твоєї мами... Вона:

— Мамочко, мене смерть хоче взяти. Ось вона. Ось, бачиш?

— Цить, — кажу.— Яка там смерть. Це ж я.

— Мамочко, а ось бог у червоних чоботях на вікні сидить...

Думаю: "Господи! Невже справді в голові в неї почали боги танцювати?"

— Дурненька, — заспокоюю. — Чого це богові в нас на вікні сидіти, та ще й у чоботях. У таку спеку...

Вона пхикнула й знову:

— Мамочко, ти мене любиш? Ти не кинеш мене?..

Цілу ніч я був за мамочку. Вранці поглянув у дзеркало на своє обличчя: зім'яте, як халява старого чобота. Думаю: "Господи! Допоможи протягнути ще тих три тижні медового місяця".

Вона лежала й усміхалася:

— А що, перелякався?..

Починався восьмий день медового місяця...